

„Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.“ (Evrei 13:8)

SCRISOARE CIRCULARĂ – aprilie 1983

(traducere din limba franceză)

Vă salut pe toți din inimă cu Psalmul 50:5 „*Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!*” Dumnezeu a încheiat un legământ cu poporul Vechiului Testament și, de asemenea, cu Biserica Noului Testament. În împrejurări deosebite El își cheamă poporul să se strângă. S-a împlinit în special de la ieșirea din Egipt sub conducerea lui Moise, până la încheierea legământului pe muntele Sinai.

Iosua a strâns poporul înainte să intre în țara făgăduită și, după porunca Domnului, preoții trebuiau să ducă pe umeri chivotul Legământului. În acest Chivot se afla Cuvântul lui Dumnezeu pentru Israel, la fel ca și toate făgăduințele care trebuiau să se îplinească în acel timp.

Proorocul Ilie a strâns poporul pe muntele Carmel. Acolo Dumnezeu a răspuns cu foc, acolo i-a chemat la o decizie și s-a rugat din inimă pentru poporul său.

În Deuteronom 4:10, Moise amintește poporului Israel ziua când Domnul i-a poruncit: „*Strângeți poporul la Mine....*” și a arătat scopul acestei strângeri „*El și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți...*” (vers.13). Domnul Dumnezeu îi arătase mai înainte lui Moise ce urma să se întâmple. El a făcut de cunoscut poporului Legământului, Cuvintele Legământului pe care-l primise de la Domnul. El a văzut de departe țara, dar nu i-a fost îngăduit să intre. Totuși, poporul Legământului își continua calea și a trăit împlinirea tuturor făgăduințelor pe care Dumnezeu le făcuse.

Întotdeauna când Dumnezeu a chemat poporul să se adune, El a vrut să facă lucruri deosebite. După 28 decembrie 1982 sunt convins mai mult ca niciodată că Dumnezeu își cheamă acum pentru ultima dată poporul Legământului nou-testamentar și îl cheamă să se strângă pentru că are de făcut lucruri cu totul deosebite. Domnul este cel care mi-a poruncit în acea dimineață cu voce puternică: „*Strângeți-mi poporul cu care am încheiat Legământ prin jertfă!*” Vocea venea de sus, din dreapta; am privit la stânga mea și am văzut că ceasul arăta 4:13. Este adevărul absolut. După această trăire am devenit mai conștient de responsabilitatea pe care o am de a împlini cu credincioșie până la sfârșit însărcinarea care mi-a fost dată.

Încheierea unui legământ presupune prezentarea celor două părți. La Golgota, Dumnezeu a încheiat cu noi, în Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul nostru, un legământ veșnic, iar acum, fiecare pentru el, trebuie să accepte acest Legământ cu Dumnezeu. „DA” –ul nostru vine din faptul că ne-am întors personal la Isus Hristos cel răstignit. Cel care crede că Dumnezeu, în Hristos, a făcut o jertfă desăvârșită pentru păcate, poate să intre în proprietatea Sa. La fel cum a fost întotdeauna și astăzi este imperativ necesar să ne conformăm cerințelor dumnezeiești. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se adune pentru a asculta Cuvântul profetic descoperit așa cum a ieșit din gura lui Dumnezeu. Doar sub călăuzirea Duhului Sfânt se poate împlini unitatea poporului său, astfel încât, după ce am auzit cuvintele de sfârșit ale lui Dumnezeu să putem trăi și ultimele lucrări ale lui Dumnezeu.

Iacov i-a chemat pe fiii săi să se adune ca să le spună hotărârile profetice pentru vremea ce va veni. El le spune: „*Strângeți-vă și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremile ce vor veni. Strângeți-vă...*” (Geneza 49). Iacov acționa la fel ca un prooroc. Nu era unul dintre cei care căutau să adune în jurul lor o mulțime de oameni cărora să le facă de cunoscut părerea sa; era un bărbat a cărui viață se afla sub autoritatea unui Cuvânt profetic și astfel rămânea sub călăuzirea Duhului Sfânt. Toți proorocii în mijlocul cărora Cuvântul lui Dumnezeu a fost vestit, au fost călăuziți de Duhul Sfânt. Exact în același fel, toți credincioșii la care vine Cuvântul profetic descoperit trebuie să se pună la adăpost sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Întotdeauna Dumnezeu i-a chemat să se strângă doar pe cei care au primit lucrarea de mântuire. „*Strângeți-vă. Strângeți-vă și vă voi vesti ce Dumnezeu m-a însărcinat să vă spun*”. Despre ce este vorba: o trimitere divină, un Cuvânt al Domnului trebuie să fie dat înainte ca să poată fi făcut ceva în Numele Său. Iacov era în vârstă și ochii săi nu mai aveau o vedere clară. Dar, duhovnicește vorbind, el avea până la sfârșit o vedere profetică clară, secretul consta în aceea că el primise dreptul de întâi născut și asta îi dădea dreptul la moștenire și la binecuvântare. La fel este și cu adevărații credincioși. În acest timp ei au primit dreptul de întâi născuți și astfel au dreptul la întreaga moștenire dumnezeiască și la binecuvântarea făgăduită. Lupta pe care Iacov a dus-o cu Dumnezeu a meritat efortul, a văzut soarele înălțându-se, o nouă zi începea pentru el, sfârșitul lui era încununat. La fel și noi, la sfârșitul alergării nu vom vorbi decât de ceea ce Dumnezeu a făcut în viața noastră și ne vom primi cununa vieții.

Acum, nici o discuție, nici o tâlcuire sau fanatism nu sunt îngăduite – nu rămâne decât „**Strângeți-mi poporul!**”. Chemarea este clară și nu are decât o semnificație. Nimeni nu trebuie să o ia ușuratic, ci dimpotrivă, trebuie să ia seama că Dumnezeu nu vrea să adune poporul Său în jurul unui om sau al unei învățături. El poruncește să venim la El, pentru că El a încheiat Legământul cu ai Săi pe crucea de pe Golgota. Dumnezeu nu vrea să lase pentru mult timp poporul Său la mâna oamenilor, ci dimpotrivă, El poartă de grijă turmei Sale, în calitate de Păstorul cel Bun care Și-a dat viața pentru turma Sa. El strigă cu Glas puternic: „*Lasă poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească!*”

În timpul lui Moise, vremea sosise. Făgăduința făcută lui Avraam cu 430 de ani în urmă devenise realitate. „Domnul a răspuns lui Moise: „Nu cumva s-a scurtat oare mâna Domnului? Vei vedea acum dacă ceea ce ți-am spus se va întâmpla sau nu” (Numeri 11:23). O, ce Dumnezeu credincios! Și noi vom vedea și vom experimenta împlinirea Cuvântului Său. Moise fusese însărcinat de Dumnezeu să strângă poporul și să-l scoată din robie pentru a sluji lui Dumnezeu, dar să nu intre încă o dată în robia spirituală. La început Moise și Aaron au avut multe discuții cu Faraon. Mari semne și minuni au avut loc. Totuși, inima lui Faraon s-a împietrit și mai mult. Numai după ce Israelul a acționat conform poruncii dumnezeiești și mielul a fost jertfit, iar cu sângele lui au fost stropiți ușorii caselor, numai atunci ieșirea poporului lui Dumnezeu putea avea loc. Nu mai era nevoie de negocieri. Întreg poporul Israel a ieșit, nici o unghie nu a rămas acolo. La fel, când poporul lui Dumnezeu își va intra pe deplin în dreptul de răscumpărare și va accepta în credință sângele Noului Legământ, atunci nici un mădular al trupului lui Hristos nu va mai rămâne deoparte, dimpotrivă, vor da năvală pentru a intra în țara făgăduită.

Pe muntele Sinai, Moise a trebuit să-i strângă pe bătrâni. Atunci, Domnul a coborât pe munte, a luat din Duhul care se odihnea peste Moise, și L-a așezat peste bătrânii prezenți acolo. În acest fel toți au văzut confirmarea venită de sus peste Moise și peste bătrânii lucrători cu el, pentru a fi dată întregului popor. Era o poruncă dumnezeiască. Moise, la fel ca și cei care aveau o însărcinare de îndeplinit, se aflau sub același duh, primiseră același Cuvânt și aveau același scop. Toți care s-au ridicat împotriva au pierit.

Dumnezeu nu-și schimbă niciodată calea și nici modul de a lucra. Același duh care se odihnea peste Hristos, care a fost peste toți apostolii și proorocii și care a fost peste ultimul mesager al Bisericii se odihnește acum peste cei care, prin această ultimă slujbă, participă la desăvârșirea Bisericii. Astfel, suntem în deplină concordanță cu Dumnezeu, cu Cuvântul, cu întreg poporul lui Dumnezeu.

În timpul lui Moise, lucrarea Duhului era atât de puternică, încât Iosua, cuprins de teamă, a strigat: „O, Moise, Domnul meu, împiedică-i!” Moise i-a răspuns: „Poate tot poporul Domnului să fie prooroci, astfel încât El să facă să vină peste ei Duhul Sfânt”. Ce s-a întâmplat de Rusalii? Atunci ei erau toți împreună, într-un singur gând și Duhul Sfânt s-a pogorât peste apostoli și peste toți cei prezenți, apoi peste întreaga biserică nou-testamentară.

Acum suntem la sfârșit, putem fi siguri de deplina restituire și de puternica manifestare a Duhului. Astfel, Biserica va fi pusă într-o stare care să-i permită să-și împlinească ultima lucrare spre slava Domnului. El ne vorbește și noi trebuie să abandonăm tot ce ține de eu-l nostru. El nu vorbește prin gândurile noastre, ci doar prin Cuvântul Său profetic descoperit. El vrea să-L împlinească. Brațul Său nu s-a scurtat și vom vedea că în acest timp Cuvântul Său devine realitate.

Observații

Întoarcerea poporului Israel din robia babiloniană are pentru noi o semnificație cu totul deosebită. Se poate citi în legătură cu acest lucru în Ezra și în Neemia. În Neemia 8 este spus: „Atunci tot poporul s-a strâns ca un singur om pe locul deschis dinaintea porții apelor”. Poporul s-a strâns pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Tot Israelul a învățat din nou să cunoască ceea ce Dumnezeu hotărâse să facă după Planul Său și urma să împlinească cu ei. Ei erau strânși toți împreună, ascultau cu atenție ce le spunea Dumnezeu și lăsa Cuvântul lui Dumnezeu să pătrundă în sufletele lor. Astfel s-a născut o credință vie care a însoțit întreaga lor lucrare. Vechea temelie a fost descoperită și lucrarea de reconstrucție a Templului putea începe. Unitatea domnea în mijlocul lor. Amenințările din afară nu au făcut decât să unească și mai tare poporul revenit în țara sa

Strângerea poporului lui Dumnezeu care este pe cale să se realizeze, înseamnă în același timp ieșirea afară din Babilon. Este imposibil să experimentezi în Babilon împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu făcute poporului Său. Babilonul este un pământ străin și din această cauză, Dumnezeu nu poate să-i primească. De aceea răsună chemarea: „Ieșiți afară din mijlocul ei, poporul meu.....” căci: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat...” (Apoc. 18:4,2).

Încă din timpul lui Iosua, poporul Israel a căzut sub blestem pentru că Acan, din seminția lui Iuda, a luat din Ierihon o manta frumoasă, o haină babiloniană. Sub acest veșmânt el putea să ascundă argintul și aurul pe care-l furase. Apoi, în zilele reformei, robia babiloniană a Bisericii trebuia să înceteze. Totuși, toate bisericile protestante și bisericile independente au luat din lucrurile date spre nimicire, blestemate de Dumnezeu. Asta se ascunde în diferite învățături, în înțelepciunea omenească, în tradiții și în practici religioase. Dar acum, a sosit ceasul lui Dumnezeu. Tocmai în seminția lui Iuda, din care a ieșit după trup Hristos, se afla această haină babiloniană; din această cauză Dumnezeu nu putea să binecuvânteze poporul Său.

Astăzi Domnul își are Biserica Sa, din care trebuie să se nască copilul de parte bărbătească, ceata biruitorilor. Iată de ce, ochii Săi, ca o flacără de foc sunt îndreptați în special către cei care vor să împlinească planurile Sale. Atât timp cât în mijlocul lor se mai află încă un lucru oricât de mic din Babilon, El nu-și poate descoperi biruința în măsura în care El ar vrea. Nu este vorba doar de ieșirea dintr-o denotațiune și de a lăsa la o parte învățăturile nebiblice, ci este vorba de a accepta fiecare din cele mai mici corectări pe care le primim din Cuvânt, este vorba de a ne supune unui examen aprofundat și de a ne îndepărta de tot ce nu este în concordanță cu

Cuvântul lui Dumnezeu și care vine din Babilon. Adesea nu suntem deloc conștienți că ne agățăm de unele lucruri, chiar dacă nu ne par decât lucruri mici, dar puțin aluat dospește toată plămădeala.

În timpul lui Isus, evreii erau siguri că lucrează întocmai după lege și prooroci. Dar în realitate, felul lor de a acționa era orientat după Talmud care-și avea originea în perioada robiei din Babilon. Aceeași tragedie se petrece și în creștinismul de astăzi. Nu mai este Cuvântul lui Dumnezeu care să fie temelia bisericilor creștine, bisericilor independente, adunări sau comunități, ci dimpotrivă, ceea ce a fost hotărât în timpul robiei babiloniene în concilii și sinoade. În Matei 16:5-12, Isus spune clar: „*Luați seama și păziți-vă de aluatul Fariseilor și al Saducheilor*”. Cum ucenicii nu înțeleseseră, le-a explicat mai clar, spunând: „*Cum nu înțelegeți că nu v-am spus de pâine? Ci v-am spus să vă păziți de aluatul Fariseilor și al Saducheilor*”. Este vorba deci, de învățăturile nebiblice care nu vin de la Dumnezeu, ci dimpotrivă, de la dușman. El le-a introdus și pe această cale a obținut cale liberă în Biserică și în fiecare în parte. Cu siguranță nu este vorba de lucruri pe care fiecare poate să le recunoască ca fiind de la diavolul, ci de cele mai multe ori ele par a fi evlavioase și duhovnicești. Prin aceste învățături diavolul a obținut dreptul să provoace dezordine și este nevoie de corectare divină prin descoperirea Cuvântului profetic pentru a recunoaște tot ce nu este biblic și pentru a-l putea pune deoparte.

Nu este de ajuns să spunem cu buzele că am primit Cuvântul lui Dumnezeu pentru acest timp. Duhul Sfânt vrea să ne conducă în tot adevărul Cuvântului descoperit. Noi trăim acum într-o epocă profetică, dar confirmarea dumnezeiască va zăbovi atât timp cât primim doar cu mintea ceea ce a spus Dumnezeu. Mulți au fost umflați de mândria cunoștinței, dar n-au dat nimănui mai departe nici o descoperire dumnezeiască. Totuși, există în acest timp și o Mireasă – Cuvântul născut de Dumnezeu. Ea ascultă și primește Cuvântul descoperit prin Duhul și ea va trăi curând desăvârșirea lucrării lui Dumnezeu.

Acum va ieși la iveală cine Îi slujește lui Dumnezeu din toată inima și cine Îi slujește doar cu buzele; cine care a primit fericirea prin credința în Isus Hristos, a căutat și a găsit mântuirea doar în sângele Mielului lui Dumnezeu vărsat pentru el; cine poartă sămânța dumnezeiască a Cuvântului lui Dumnezeu și cine doar vorbește despre ea. Toți cei care cred din adâncul inimii lor că Dumnezeu le-a vorbit direct, prin Cuvântul profetic, urmează ultima chemare și primesc fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu așa cum a fost dat. Trăirile pe care le au adevărații copii ai lui Dumnezeu nu depind de slujitorii lui Dumnezeu și nu se fac împreună cu ei, care nu sunt decât niște purtători de Cuvânt, ci aceste trăiri se fac cu Dumnezeu, care i-a chemat pe copiii Lui la El și i-a împăcat cu Sine. Prin harul dumnezeiesc ei devin ființe noi. Lucrarea lui Dumnezeu începe în sufletul lor și se descoperă și în viața de zi cu zi.

Fratele Branham a vorbit de „trei sfere” în om, a spus și a arătat că poți fi uns cu Duhul Sfânt în duhul tău, a doua sferă, chiar dacă sufletul ar fi pierdut și nemântuit. Cea mai importantă este mântuirea sufletului. Doar în acest fel omul devenit credincios poate să se odihnească în Dumnezeu. Sămânța Cuvântului este în suflet; Duhul pune sămânța și produce o viață nouă, o viață dumnezeiască. Legea lui Dumnezeu spune: „*Fiecare sămânță să facă roade după soiul ei*”. Această lege este în întreaga natură, în plante, în viața animalelor și la fel este și cu copiii lui Dumnezeu. Niciodată nu va fi altfel, căci este hotărârea veșnică a lui Dumnezeu. Sămânța lui Dumnezeu a fost întotdeauna sămânța lui Dumnezeu și va rămâne pentru totdeauna așa. La fel de sigur cum Cuvântul a devenit trup în Hristos și a luat chip, tot la fel de sigur Hristos va lua chip și va deveni realitate în credincioși. Nu este vorba de a face aici un joc de cuvinte, ci de a scoate în evidență cele mai importante realități dumnezeiești. Domnul și Salvatorul nostru a spus: „*Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora*” (Isaia 53:11). El însuși a suferit cea mai mare neliniște în sufletul Său și asta pentru ca sufletul nostru să poată fi salvat. Ca Fiu al lui Dumnezeu, Isus Hristos este întâiul născut între mai mulți frați, El este începutul noii creații dumnezeiești. Toți fii și fiicele lui Dumnezeu ajung prin același Cuvânt și prin același Duh la starea de întâi născut și au aceleași calități și aceeași viață ca a Lui. Cel care crede cu adevărat făgăduințele dumnezeiești devine părtaș firii dumnezeiești (2Petru 1:4). Acesta este criteriul pe care fiecare trebuie să-l ia pentru el însuși. În Iacov 1:18 scrie: „*El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui*”. Prin Cuvântul pe care El l-a spus am fost chemați la viață. Așa este scris. Cuvântul, Sângele și Duhul lucrează împreună în credincioși. Întreaga Evanghelie mărturisește acest lucru. De la început până la sfârșit fiecare sămânță se va înmulți după soiul ei. Dacă acum noi suntem sămânța dumnezeiască, la sfârși vom acționa în același fel ca și copiii lui Dumnezeu de la început.

Sfânta Scriptură ne prezintă calitățile celor două semințe diferite care au fost de la început pe pământ. Relatarea despre Cain și Abel prezintă acest lucru în mod clar. Amândoi erau religioși, amândoi au făcut un altar, amândoi au adus jertfa, amândoi s-au rugat și totuși, răspunsul lui Dumnezeu n-a venit decât la unul. Din cauza acestui răspuns al lui Dumnezeu, celălalt a dat pe față care era adevărata natură și a omorât pe fratele său.

Când Saul a fost uns ca împărat, Duhul a venit peste el și a proorocit, și totuși, în interiorul său nu se produsese nici o schimbare. Cu David a fost cu totul altfel. El a fost uns de același om, dar la el Duhul lui Dumnezeu nu a coborât doar în a doua sferă, ci a pătruns până în adâncul lui, în suflet. Acolo se afla Cuvântul dumnezeiesc care fusese dat, care devenise o făgăduință și a dat naștere la o viață nouă, dumnezeiască. Acolo se afla toată taina lui Dumnezeu. David nu putea să urască, iar Saul nu putea să iubească. Când David putea să pună mâna pe Saul, a spus: „*Să mă ferească Domnul să pun mâna pe unsul Domnului!*” (1 Samuel 26:11). David avea adevărata sămânță a lui Dumnezeu și primise Cuvântul făgăduit, pe buzele sale erau cuvintele profetice și el respecta ungerea Duhului care era peste Saul, cu toate că Saul nu primise nici un Cuvânt făgăduit. Saul nu fusese atins decât în a doua sferă. El

putea prooroci și apoi să vrea să ia viața lui David. David însă se afla în „a treia sferă”, cu sufletul umplut de Duhul, pentru că prin alegerea dinaintea Cuvântului lui Dumnezeu fusese pus în el. Privit din exterior, Saul se comporta la fel ca un prooroc și proorocea cu putere și totuși, natura sa era cu totul alta. Prin aceste exemple suntem călăuziți să vedem din ce în ce mai clar motivul pentru care fratele Branham pune un asemenea accent în predicile sale pe sămânța Cuvântului lui Dumnezeu. David a fost hotărât mai dinainte să fie împărat. În sufletul său se afla Cuvântul făgăduit. Saul fusese ales după părerea oamenilor și de aceea Dumnezeu nu avea nici un motiv să poarte de grijă. Toată taina se află în alegerea lui Dumnezeu, pentru că alegerea dinainte să rămână alegerea Sa (Romani 9:11).

În predica „Unșii din timpul sfârșitului”, în mod deosebit fratele Branham arată clar faptul că ungerea Duhului Sfânt poate veni peste toți, dar că nu toți pot să primească în sufletul lor Cuvântul lui Dumnezeu. Fie că este ploaia naturală sau duhovnicească, nici una nu produce sămânță, ploaia nu face decât să o ude pur și simplu. În același fel este cu soarele natural și cu soarele neprihănirii: nu fac altceva decât să facă să iasă sămânța pusă în pământ. Asta nu ține deloc de ploaie sau de soare, cu toate că amândouă sunt importante pentru creșterea seminței, dar ce este important este natura seminței care este în noi. Dumnezeu ar putea să ne dea la toți să experimentăm o deplină transformare și înnoire a sufletelor noastre, astfel încât natura lui Isus Hristos să ia chip în noi și ca Dumnezeu să poată împlini în Mireasa Sa lucrarea de încheiere pe care a spus că o va face.

Știri din călătorii

Primele două luni au fost deja ocupate de călătorii misionare pe care Dumnezeu le-a binecuvântat din belșug. Din păcate nu putem vorbi decât pe scurt despre lucrurile pe care Dumnezeu le-a făcut deja.

În ianuarie Dumnezeu ne-a dat har să avem adunări minunate în India unde oameni de aproape și de departe au fost prezenți. Iată ce spunea un credincios al Evangheliei depline la sfârșitul unei întâlniri care a avut loc aproape de Trivandrum, în sudul Indiei, în fața a circa 4000 de oameni: „Timp de 42 de ani noi am avut în fiecare an o conferință în care oamenii au vorbit, dar anul acesta am avut adunări în care Dumnezeu ne-a vorbit personal prin Cuvântul Său”. Nu doar frații slujitori, ci toți cei care au fost prezenți au simțit că nu erau spuse povești și cuvinte goale, ci era într-adevăr Cuvânt de duh și viață.

În nordul Indiei am putut cumpăra fraților o tiparniță offset astfel încât predicile fratelui Branham să poată fi date mai departe în limba țării. Adunările au fost, de asemenea, o mare binecuvântare pentru mulți. La Bombay, sute de oameni au ascultat Cuvântul lui Dumnezeu și printre ei au fost și doi preoți catolici: toți au fost sub același Cuvânt și au fost atinși de duhul Sfânt. De altfel, în India, frații s-au angajat cu toții în lucrarea lui Dumnezeu. Cu siguranță asta va aduce o recoltă bogată.

Călătoria pe care am făcut-o în Extremul Orient în februarie mi-a produs câteva surprize. Am avut deja ocazia să vorbesc într-una din cele mai mari clădiri unui public numeros, dar în Coreea a fost prima dată când am putut să vestesc Cuvântul lui Dumnezeu la mai mult de 10 000 de oameni într-o singură adunare. Am fost invitat de bisericile penticostale, baptistă, metodistă și presbiteriană și aceasta a fost prima dată când am vizitat Coreea.

În Taiwan, Domnul a deschis de asemenea uși într-un mod minunat. Dacă avem posibilitatea să producem și să difuzăm o emisiune radiofonică în direct în China, asta este posibil pentru că acolo sunt frați care sunt gata să se ocupe de traducerea predicilor în limba chineză.

În Japonia sunt aproape numai adunări mici, dar Domnul are și acolo pe ai Săi pe care-i cheamă să iasă. Interesul credincioșilor din diferite adunări și școli biblice internaționale și dorința de a ști mai mult despre ceea ce Dumnezeu a făcut în acest timp au fost mari. Mulți chiar au început să mă caute în acest scop la hotelul unde stăteam.

Din motive de securitate nu pot să dau mai multe informații referitoare la călătoria mea în China, dar pot să vă spun că acolo se află, de asemenea, oameni care așteaptă să audă Mesajul lui Dumnezeu. Frații au venit la hotel să-mi aducă știri despre ceea ce se petrece acolo. De puțin timp, Biblia a fost tipărită din nou astfel încât credincioșii să poată să o citească. Suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru acest lucru. Credem că Dumnezeu are și în China aleșii pe care-i cheamă acum.

La sfârșitul anului 1982 am avut multe adunări care au început în 29 decembrie. Pe 28 ale acestei luni Domnul mi-a poruncit să adun pe poporul Său. El însuși a avut grijă ca un număr neașteptat de frați și de surori să vină la aceste adunări. Aceste adunări rămân în inima tuturor. Am intrat în ultima fază. Anul de îndurare al Domnului, anul Jubiliar poate fi propovăduit în certitudinea credinței. Nimeni să nu-și închidă urechea duhovnicească de la acest ultim sunet de trâmbiță! Dumnezeu se întoarce din nou spre noi și El va descoperi în Biserica Sa biruința Lui deplină. Domnul Isus și-a început slujba referindu-se la Cuvântul din Isaia 61 și astfel a început anul de îndurare al Domnului. Acum El aduce la încheiere acest an de har. El este cel care începe și tot El este cel care desăvârșește.

Din însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr. Frank